

Editör cinayetleri / devamı

Category: Detektif proza, Kitapcy, Romanlar

написано kitapcy | 22 января, 2025

Editör cinayetleri / devamı 2 – Polisiye hikaye | BAŞKOMİSER

GALİP MACERASI | EDİTÖR CİNAYETLERİ Devam ediyor

Bu seferki kurban bir kadındı. Bu son birkaç gün içinde vahşice öldürülen ikinci kurbandı. Üzerinde sadece külot vardı. El ve ayak bileklerinden yatağa bağlanmıştı. Boynunda şok cihazının izi vardı. Göğsünün tam ortasında kocaman bir ekmek bıçağı, bu korkunç işkencelere son noktayı koymuşa benziyordu. Kadının gözlüklerinin ardındaki kocaman siyah gözleri tavana dikilmişti ve yüzde yüz ölüydü. O gözler çektiği büyük ıstırabı âdeta haykırıyordu. Ağzına bez tıktırılmış, bezin üzeri de bantlanmıştı. Gövdesi tam karın deliğinin üzerinden testereyle ikiye kesilmek istenmiş, yaklaşık yirmi santim kesildikten sonra bu işten vazgeçilmişti. Üzerine et parçaları bulaşmış kanlı testere yerdeydi. Ancak, kesme ve bıçak hamlelerinden önce, katil kurbanıyla epeyce eğlenmişti. Ucu çivilerle dolu sopayı

zavallı kadının kollarına, göğüslerine, baldırlarına saplamış, gövdeyi delik deşik etmişti. Ayrıca, vücudun her yerinde derin kırbaç yaraları şeritler hâlinde uzanıyordu. Çivili sopa ve kırbaç başucundaki komodinin üzerinde duruyordu.

Serdar kurbanın kimliği ve katlanmış bir kâğıtla yanıma geldi. Çiğdem Arslan. Otuz beş yaşında. Evli. İzmir doğumlu.

“Kocasını nerede?”

“Karısını o bulmuş. Şoka girince ambulansa götürmüşler.”

Olay yeri inceleme amiri Necati, cinayetin üç dört saat önce işlendiğini söyledi. Bu durumda, bizim İsmail cinayetleri işlememişti. Ama, onu serbest bırakmakta aceleci davranmayacaktım. Çünkü, pekâlâ .. suç ortağı olabilirdi.

Serdar kâğıdı uzattı. Katlanmış kâğıdı açıp okudum.

İnfaz edilecek kadın işkence sehпасına yatırılıp bağlanıyor. Önce, cellat ucu sivri çivili sopayı kadının vücudunun çeşitli yerlerine vurarak yaralar açıyor. Kadın feryat ediyor. Her feryatta cellat sopayı vücudun farklı bir yerine vuruyordu. Daha sonra, kırbaç işkencesine geçiliyor ve yaklaşık iki yüz kırbaç darbesiyle kadına eziyet devam ediyordu. Kırbaçlama sırasında kurban birkaç kez bayıldığı için, işkenceye ara veriliyor, kurban ayılınca kırbaçlama tekrar başlıyordu. İki yüz adet kırbaç vurulduktan sonra büyük bir testereyle kadının vücudu, karın deliğinin üzerinden ikiye kesilmeye başlanıyor ve gövde iki parçaya ayrılıyordu. Testere işkencesiyle infaz tamamlanıyordu.

“Yazıda bıçaktan bahsetmemiş?” dedi Serdar.

“Baksana, kesmeyi becerememiş, kadının işini bıçakla bitirmiş.”

Serdar yüzünü ekşiterek, “Kim bilir nasıl acı çekti zavallı!” dedi.

Bu seferki mektubun diğer mektuptan bir farkı vardı. Mektupta

her satırın altı kırmızı kalemle çizilmiş ve paragrafın bittiği son cümlenin altına, el yazısıyla Ortaçağ'da İşkence Yöntemleri – Ortaçağ Yayınları diye bir not düşülmüştü. Değişik bir yazı stiliydi bu!

Çiğdem Arslan'ın kocası Metin Arslan zar zor kendine geldi. Karısının bir yayınevinde editör olarak çalıştığını söyledi. Kendi hâlinde yaşayan, hayatı kitaplardan ibaret olan bir insanmış. Herkes tarafından çok sevilirmiş. Ona düşman olacak, böyle vahşice hayatına son verecek kimse olamazmış. Mektubu gösterdiğimizde, çok şaşırdı. Evet, mektuptan haberi vardı. Mektubu dün akşam kapının altında bulmuşlar. Şaşırdığı şey: Mektuptaki yazının kırmızı kalemle çizilmesi, kitabın ve yayınevinin adlarının yazılmasıydı. Çünkü, mektubu ilk gördüklerinde üzerinde bunlar yokmuş. Ayrıca, bu notları karısının sonradan yazmadığına çok emindi.

Karısı kendisinden habersiz mektubu incelemiş, hangi kitaptan alıntı yapıldığını araştırıp bulmuş olamaz mı? Hayır, olamazmış. Çünkü, mektuptaki yazı karakteri ile karısının yazı karakteri çok farklıymış. Böyle bir yazı karakteri ömründe görmemiş. Bize kanıt olarak da, karısının defterlerinden birini açarak içindeki el yazıları gösterdi. Kadının el yazısı son derece muntazamdı ve mektuptaki yazıyla uzaktan yakından alakası yoktu.

Eğer, bu notu katil yazdıysa, ki öyle görünüyor, neden bize bilgi vermek istemişti?

Mektupları katil gönderiyorsa, niye yazının üzerindeki notları önceden almadı da kadını öldürdükten sonra yazdı?

Elimizde vahşice işlenmiş iki cinayet vardı ve her iki kurbanında meslekleri editörlüktü. Eğer bu bir rastlantı değilse, bu editörlük meselesi kurbanların arasında bir ilişkiyi işaret ediyordu. Belki de, etmiyordu. Ne bileyim, bakacak, araştıracaktık.

Ertesi sabah ilk iş olarak, Ortaçağ Yayınları'na gittik. Havanın buz gibi soğuk olması Kadıköy'ün sokaklarının yoğunluğundan bir şey eksiltmiyordu. Kadıköy sokakları her zaman kalabalıktı. Ortaçağ Yayınları, Şifa hastanesinin karşı sırasındaki birbirine bitişik, eski binalardan birinin üçüncü katındaydı. Kapıyı yirmi yaşlarında, güzel bir kız açtı.

“Buranın sahibiyile görüşmek istiyoruz?” dedik.

“Kim diyeyim?”

“Polis!”

Bizi içeri buyur etti, kendisi de arka odalardan birinde kayboldu. Girişe koca bir kütüphane konmuştu. İçi tıka basa kitap doluydu. Bu aralar, cinayetler yüzünden kitaplarla ve kütüphanelerle haddinden fazla haşır neşir olmam; kitap okumam için bana gönderilen bir işaret olabilir miydi?

Yanımıza orta yaşlarda, güzel bir kadın geldi. Tokalaştık. Uzun boyluydu ve kısa saçları sapsarıydı. Mavi gözleri okyanus derinliğindeydi. Sokakta görsem kesin yabancı diyeceğim bir tipi vardı. Oturmamızı işaret etti.

“Benim adım Sena, size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi meraklı gözlerle.

“Cinayet bürodan başkomiser Galip ve komiser Serdar” diyerek kendimizi tanıttım. Serdar delil torbasından mektubu çıkarıp bana uzattı. Mektubu köşesinden tutup açtım, kadına gösterdim.

“Bu yazıda bahsedilen Ortaçağ Yayınları sizin yayınevi mi?”

Sena hanım gözlüklerini takıp mektuba baktı, “Evet, bizim yayınevi gibi görünüyor. Çünkü, Ortaçağ'da İşkence Yöntemleri bizim kitabımızdır. Bir şey mi oldu?”

“Bu kitabı görebilir miyiz?”

Mektubu yine ucundan tutarak Serdar'a uzattım. O da aynı

hassasiyetle mektubu katlayıp delil poşetine geri koydu.

Sena hanım kütüphaneye giderken bacaklarının kot pantolondan sütun gibi oldukları belli oluyordu. Ayağındaki yüksek topuklu ayakkabılarla çok tahrik ediciydi. Kütüphaneden bir kitap seçti, yanımıza geldi, kitabı uzattı.

Meşhur Ortaçağ'da İşkence Yöntemleri adlı kitabı elimde tutuyordum. Tuğla gibi kalındı ve çok şık bir kapağı vardı.

Hızlıca sayfalarını çevirdim ve sayfalar arasına serpiştirilmiş renkli işkence resimleri gözüme çarptı. Bin sayfa olduğunu görünce nutkum tutuldu. Kitaplardan pek anlamamama rağmen sayfa kalitesi çok iyi olduğunu düşündüm.

“Bu kitabı kime sattığınızı öğrenebilir miyim?”

Kadının yüzünde alaycı ifade belirdi. “Biz kitaplarımızı okurlara dağıtım firmaları ve kitapçılar aracılığıyla ulaştırıyoruz. Bütün yayınevleri böyle çalışır. Bu yüzden, bir kitabın kime satıldığının bilgisi bizde bulunmaz.”

Umutsuz gözlerle kendisini dinlediğimi fark edince müjdeyi çabucak verdi. “Yalnız” dedi gülümseyerek, “Bu kitap özel baskıdır. Fiyatı yüksek olduğu için, sadece, meraklıları bu kitabı sipariş verirler. Özel siparişle kitapçılara gönderiyoruz.”

“Sadece meraklılar değil katiller de” diye mırıldandım.

Sena hanım, bizi dinleyen kıza dönerek, “Betül, kitabın hareketlerine bakar mısın, en son hangi dağıtım firmasına göndermişiz?” dedi.

Betül birkaç tuşa basarak bilgiye erişti. Kitap sene boyunca sadece bir tane satılmıştı. Yayınevi adına üzüldüm, kendi adımıza sevindim. Güzel bir haber daha geldi Betül'den, kitap dağıtım firmasına gönderilmemişti. Kadıköy'deki İmge Kitapevi'nden Yılmaz Bey iki ay önce bizzat kendi, bir müşterisi için sipariş vermişti. İmge Kitapevi'nin yerini

öğrenip yayınevinden ayrıldık.

*

İmge Kitapevi, Kadıköy Sular İdaresi'nin iki üç bina gerisindeydi. Mağazanın içini Kedicik Kitapevi'nde olduğu gibi güzel kitap kokusu sarmıştı. Mağazanın tam ortasına Kedicik Kitapevi'nde gördüğümüzden çok daha büyük, üzerinde çok daha fazla kitabın sergilendiği bir masa konmuştu. Yılmaz Bey'le tanıştık, olayı kısaca anlattık.

Betül gibi bilgisayara bakıp bize iyi haber vermesini ve kitabı kime sattığını söylemesini bekliyordum ki, bilgisayara hiç yüz vermeden kitabı kime sattığını söyleyiverdi. Kedicik Kitapevi'nin sahibi Arınç'mış kitabı satın alan. Bizim Arınç! Aradığımız sadist katil Arınç mıydı! Kurbanlara o korkunç işkenceleri yapan bu bonus kafa, yakışıklı oğlan mıydı!

Arınç'la arkadaşmışlar. Arınç bu kitabı Ortaçağ'da geçen bir polisiye roman yazdığı için almış. Kaynak kitap olarak kullanacakmış.

*

Dükkâna girdiğimizde Berna bilgisayara bakıyordu, bizi görünce hafifçe gülümsedi.

"Kitapları çok sevdiniz galiba, .. satın almak istemez misiniz?" diyerek espri yaptı.

"O da olur inşallah, Arınç burada mı?"

"Daha gelmedi, niye sordunuz?"

"Yazdığı son romanın notlarını acilen görmemiz gerekiyor?" dedi Serdar.

"Hiçbir şey anlamadım ama Arınç'ın bilgisayarı arka odada."

"Bakabilir miyiz?" dedim.

“Buyurun.”

D n m   terinin  zerine Atmaca gibi atılan Berna gitmiş, yerine uysal bir kız gelmişti. Arınc ’ın çalışma odası küçük ve havasızdı. Oda altı yedi metrekarelik olmasına rağmen eşya sayısı .. fazlaydı. Masa, lamba, bilgisayar, printer, duvarda üzeri notlarla dolu bir pano, kitaplar, dosyalar ve bir sürü k  ıt.

Berna odanın ı ı ını açıp Arınc ’ın masasının çekmecesinde bir dosya çıkardı, bana uzattı.

“Arınc ’ın üzerinde çalıştığı son roman!” dedi.

Bugün bu kız gerçek bir melekti.

Dosya elimde, gözüm kitap raflarını radar gibi taradı. Kütüphanede tu la kalınlığında bir kitabı bulmak zor olmasa gerek diye düşündüm. Zor olmadı. Uzanıp Ortaçağ’da   kence Yöntemleri adlı, cildini çok iyi tanıdığım kitabı raftan aldım.

Kitabı karıştırmak için sandalyeye oturdum. Birkaç sayfa çevirdikten sonra, altı çizilmiş   kence sahnelerini anlatan paragrafla kar ıla mam uzun sürmedi. Bu cümlelerin kurbanlara gönderilen mektuplarda yazılan   kence sahneleriyle aynı olduğunu fark edemeyecek kadar bunamamı tım. Kitabı masaya bırakıp Arınc ’ın polisiye roman dosyasını açtım, romandaki cinayet sahneleri e ik yazıldığı için hemen gözüme ili ti. Bu   kenceli infaz sahneleri, kurbanlara gönderilen mektuplardaki   kence sahneleriyle bire bir  rt   yordu. Kısaca, romandaki cinayet sahneleri kitaptan, mektuplar da romandan alıntı yapılmıştı. Arınc  polisiye romanındaki cinayet sahnelerini gerçek hayatta, gerçek insanlara uygulamı tı.

Aradı ımız katil Arınc ’tı! Editörleri vah ice Arınc   ld rm  t !

Kitap ve roman dosyasıyla mağazanın  n tarafına ge ti imizde

yaşlı bir kadın dükkâna girdi. Berna'ya kardeşi hakkında soru soracağım için kadının işinin bitmesini bekledik. Serdar polisiye romanların olduğu raflara yönelirken ben de elimdeki kalın kitabı masaya bırakıp Berna'nın yanında beklemeyi tercih ettim. Dedim ya, bu kızda beni çeken garip bir şey vardı.

"Hoş geldiniz Asuman Hanım" dedi Berna yine yüzeysel bir samimiyetle. Rol yaptığı çok belli oluyordu.

"Merhaba Berna."

Hâl hatır soruldu. Havalar iyice soğumuş, dışarıya çıkıp kitapçıya gelmek zor oluyormuş falan filan...

Asuman Hanım çantasını açtı, içinden bir defter sayfası çıkardı, Berna'ya uzattı.

"Bu kitaplar var mı sizde?"

Berna listeyi hızlıca okudu. "Modern Türkiye'nin Tarihi, Osmanlıdan Günümüze Değişen Kültür, Kimlik ve İdeoloji."

Kitap adlarını tek tek bilgisayara girdi. "Maalesef üç kitapta şu an elimizde yok. Getirtmemi ister misiniz?"

"Bu hafta gelir mi?"

"Gelir herhalde," dedi müdanasız bir ifadeyle. "Bugün dağıtım firmasına sipariş veririm, iki gün içinde elimde olur."

"Verelim öyleyse. Şimdi, bu havada başka kitapçılara gidemeyeceğim. O kâğıdı bana geri verebilir misin Berna, kitapların adlarını sadece o kâğıda yazdım."

"Problem değil" diyerek Berna defterini açtı, kâğıtta yazılı olan kitap adlarını defterine geçirdi. Benim de gözüm Berna'nın güçlü ellerindeydi. Bu ellerden gözümü bir türlü alamıyordum. İşi bitince kâğıdı kadına geri verdi.

Kafam karışmıştı! Hem de çok karışmıştı!

Kadın gittikten sonra, “Kardeşinizi bulmamız gerekiyor, nerede olabilir?” dedim.

“Başı dertte mi?”

“Başı ciddi dertte” dedi Serdar. “Bize evinin adresini verin.”

Gözlerini kapıya çevirdiğinde o güzel gözlerde bir ışıldama oldu. “Buna gerek kalmadı!” dedi.

Arınç mağazaya girdiğinde bizi görünce, yüzündeki endişe ve bakışlarındaki derin karanlık hepimizi içine çekti. Gersin geriye kaçmaya çalışırken Serdar iyi bir refleksle kapıdan çıkmadan ensesinden yakaladı.

Berna sessizce olanları seyretti.

* * *

Arınç sorgu odasında ürkek bir kedi yavrusu gibi oturuyordu.

“Sen ne kadar sadistmişsin be arkadaş!” dedi Serdar iki elini masaya dayayıp yüzünü Arınç’a yaklaştırmak.

“Dikkat et, karşındaki normal bir insan değil! Saldırabilir!” diyerek Serdar’ı uyardım.

Serdar, “Nerede o günler! Öyle bir şey yapsa da, kafasına saksak!” dedi, elini kaldırıp Arınç’a vuracaktı gibi yaptı, çocuk kafasını sakındı.

“Romanın duyulsun diye mi öldürdün o masum insanları?” dedim.

“Ben kimseyi öldürmedim!”

Serdar, “Sen onu geç, cinayetleri anlatmaya başla” dedi.

Arınç bize umutsuzca bakarak, “Ben sadece onları korkutmak istedim” dedi.

Serdar yine atıldı, “Korkutmak istedin ama dayanamadın birazcık da şurasından burasından keseyim dedin, değil mi?”

“Hayır!” diye bir çığlık kopardı Arınç. “Ben katil değilim. Ben yazarım!”

“Yazarlar da katil olur oğlum” dedim itirazlarına hiç aldırmış etmeden. “Bu insanlar sana ne yaptılar?”

“Romanlarımı beğenmediler!”

Serdar masaya yaklaştı ama uyarımı dikkate alarak bu sefer öne doğru eğilmedi. Tedbirli olmak güzeldi! “Romanını beğenmediler diye adam öldürülür mü lan!” diye bağırdı. “Bok kafa!”

Arınç, “Ben öldürmedim!” diye .. haykırdı. “Romanımı beğenmediler!”

“Olabilir, beğenmeyebilirler. Bunun için adam mı öldürülür?” dedim.

“Ben iyi bir yazarım. Tek istediğim, bana bir şans verilmesiydi. Piyasa kötü yazardan geçilmiyor. Hepsinin kitabını basıyorlar ama benim romanım için; şurası olmamış, burası şöyle olmuş diye eleştiriyorlar. Benim romanım bu eleştirileri hak etmiyor. Bana şans vermediler. Ben de romanımdaki bazı işkence sahnelerini mektuba yazıp kapılarına bıraktım. Amacım, onları tedirgin etmek, korkutmaktı. Benim cinayetlerle bir ilgim yok! Biri beni takip etmiş, benden sonra gidip onları öldürmüş! Ben kimseyi öldürmedim!”

“Ablanın bu yaptıklarından haberi var mı?”

“Onun bir şeyden haberi yok. Onu bu işe karıştırmayın!”

“O da işin içindeyse, birlikte tutuklanırsınız” dedi Serdar acımasız bir ifadeyle. “Hapiste kardeş kardeş yatarsınız.”

Arınç kendini unutmuş, Berna’nın derdine düşmüştü.

“Berna’nın benim mektup göndermemden haberi yok. Berna çok uzun zamandır Ankara’da yaşıyordu. Babamla arası iyi değildi.

Babamın istemediği biriyle evlilik yapıp Ankara'ya gidince araları açıldı. Yıllarca konuşmadılar. Evliliđi kısa sürdü. Boşandıktan sonra geri dönmek istedi ama babam onu kabul etmedi. Berna, Ankara'da yaşamayı sürdürdü. Babam ölünce beni yalnız bırakmamak için döndü."

"Anneniz sağ mı?"

"Hayır. Annemi çok küçükken kanserden kaybettik."

"Baban hiç evlenmedi mi?"

"Evlenmedi. Yıllarca bize hem annelik, hem babalık yaptı. Ama, ablamın birden evlenmeye kalkması ve Ankara'ya gitmek istemesi onu yıktı. Ablamın ondan habersiz bu evliliğe kalkışmasını, ona yapılmış ihanet saydı."

"Baban neden öldü?"

"O da annem gibi kanserden öldü."

"Ne iş yapıyordu?"

"Yayınevi vardı. Bir de bildiğiniz Kedicik Kitapçısı. Hastalığının son evresinde, beni karşısına aldı, fazla zamanının kalmadığını, yayınevini işlerini de bana devredeceğini söyledi. Halbuki, ben kitapçılığı seviyordum. Yayınevi işlerini sevmiyordum ve anlamıyordum. Babama bunları söyleyince fazla ısrar etmedi, yayınevini bir arkadaşına devretti."

"Ablan ne zaman döndü Ankara'dan?"

"Babam ölünce cenazeye geldi ve beni bir daha yalnız bırakmamak için temelli kalmaya karar verdi."

"Berna, Ankara'da ne iş yapıyordu?"

"Üniversitede Arkeoloji okumuştı. Bu yüzden, mesleğiyle ilgili iş bulamıyordu. Aslında, kazıları .. pek sevmez. Ankara'da çeşitli işlere girip çıktı. Bu kitapçı işi ona da iyi geldi."

Serdar, “Hapiste epeyce .. yatacaksın koçum!” dedi.

Arınç elektrik vermişiz gibi titredi.

Arınç’ı savcılığa postalamadan önce ek gözaltı süresi alıp nezarete gönderdim.

*

İlk cinayet mahalline geri dönüp Özgür Doğa’nın kapı komşusu Seda’ya uğradım. Özgür’ün öldürüldüğü akşam bir bayan arkadaşının ona uğrayıp uğramadığını sordum. Uzun boylu, esmer, kıvrırcık saçlı bir kız. O akşam yalnızmış, kimse gelmemiş. Ayrıca, bahsettiğim tarifte bir kız arkadaşı da yokmuş. Merkeze dönüp ufak bir araştırma yaptım ve tahminlerimde yanılmadığımı anladım. Savcılıktan özel izin çıkararak bizim sapık İsmail’i cezaevinden çıkardım, merkeze getirdim. Bilgisayardan ona bir fotoğraf gösterdim ve cinayet akşamı Özgür’ün apartmanına giren kız olup olmadığını sordum. Bize yardımcı olursa cezasında indirim yapılabileceği yalanına kanmasına şaşırdım. İsmail hiç tereddüt etmeden kızı tanıdı ve aynı kız olduğunu söyledi.

*

Kedicik Kitapevi sakindi. Berna yine masada oturmuş, gözü bilgisayardaydı. Beni görünce, son gelişmeleri ve kardeşinin durumunu sormasını bekledim. Sormadı.

“Kardeşiniz için endişelenmeyin” diyerek ben sözü açtım.

“Nasıl böyle canice bir şey yapabildi, anlamış değilim?”

“Anlayamamanız çok normal” dedim. “Çünkü, katil kardeşiniz değil!”

Öylece yüzüme bakakaldı. Bir süre sonra kelimeler ağzından zorla döküldü. “Siz ciddi misiniz?” diyebilirdi.

“Hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Özgür Doğa’yı ve Çiğdem

Arslan'ı vahşice öldürmekten sizi tutukluyorum" dedim.

Bunu söyledikten sonra kelepçe yerine keşke silahımı çıkartsaymışım.

"Ellerinizi uzatın" diyerek masaya yaklaştığımda ucu sivri, metal ve parlak bir şeyin füze gibi kafama doğru uçtuğunu fark ettim. Tam yerinde bir refleksle elimin ayasıyla yüzümü siper edince sivri uçlu nesne avucumun içine saplandı. İsa'nın çarmıha gerilirken ellerine çivilerin saplanması geldi aklıma. Canı çok yanmış olmalıydı. Çünkü, benim canım çok yanmıştı. Elimden kan sızmaya başlamıştı.

Berna, bu yetmezmiş gibi, masanın üzerinde ne var ne yok .. fırlatmaya başladı. Elime saplanmış maket bıçağını acısı yetmezmiş gibi, kafama uçuşan nesnelerden kolumu siper ederek kendimi korumaya çalışıyordum. Elimin acısına dayanamayacak duruma gelmiştim. Bir an boş bulunup kolumu indirince son gördüğüm şey, başıma doğru havada uçan tuğla gibi bir kitaptı. Ortaçağ'da İşkence Yöntemleri tüm heybetiyle bana doğru uçuyordu. Kitap alnımın ortasına isabet ettiğinde sendeledim. Bunu hak etmiştim. Kitabı masaya bizzat kendim bırakmıştım. Hak etmiştim! Bu fırsatı kaçırmayan Berna, kitaptan daha hızlı üzerime uçup beni yere yıktı, sırtım zemine çarpınca korkunç bir acı hissettim. Berna üzerime oturdu, elimi tutup maket bıçağını köküne kadar bastırarak, bıçağın ucunu elimin üstünden çıkardı. Acıdan kaskatı olup tüm gücümü yitirdim. Hayal meyal sadistçe güldüğünü görebildim. Büyük elini havada görmemle yanağıma şiddetle inmesi bir oldu. Gözümde şimşekler çaktı. Ağzıma kan tadı doldu. Aynı yanağıma bir tokat daha yiyince beynim yerinden oynadı. O güçlü eller bir mengene gibi boğazıma sarıldı ve acımasızca sıkmaya başladı. Beni yavaş yavaş öldürüyordu. Kıpırdayamıyordum. Kurtulamıyordum. Berna'nın ellerinde hayata veda etmek üzereydim. Ortaçağ'da İşkence Yöntemleri'nin son kurbanı bendim! Bilincimi yavaş yavaş kaybediyordum.

Üzerimdeki ağırlığın hafiflediğini hissedince öldüğümü

anladım. Zor olmamıştı. Her şey bir anda olup bitmişti! Ölüm bu kadar basitti. İnsanların ölümü düşündüğünde, boşuna korkudan altlarına sıçıyorlardı!

Bir gölge yüzüme eğildi. “Abi, iyi misin, ambulans yolda, dayan geliyorlar” dedi.

“Kim konuşuyor böyle?”

Kaybolan bilincim yavaş yavaş yerine gelince gölgeler şekillere büründü ve o şekiller Serdar oldu.

Serdar’ın desteğiyle yerden kalkmayı başardım. Berna yerde baygın yatıyordu.

“Vurdun mu onu?” dedim.

“Vurdum ama kafasına, tabancanın kabzasıyla.”

“Sana bir hayat borçluyum.”

“İyi ki peşinden gelmişim. Bir daha yalnız başına iş yapma abi. Biz bir ekibiz.”

Sırtını sıvazlayarak “Doğru söylüyorsun” dedim. “Hem de çok iyi bir ekibiz.”

*

Elim sarılmış vaziyette Serdar’la birlikte sorgu odasının aynalı camından iki kardeşi seyrederken; Berna kardeşine sinirli sinirli gülümseyip nefretle bakıyordu. Bugün mağazada başıma gelenlerin aynısının Arınç’ın da yaşamaması için Berna’nın ellerinden kelepçeleri hiç çıkarmadım. Bu yüzden, Arınç için bir saldırı ya da tehlike söz konusu değildi.

“Cinayetleri Berna’nın işlediğini nasıl fark ettin abi?”

“Şu bizim sapık İsmail, Özgür Doğa’nın apartmanına bir kız girdi deyince, biraz pirelendim. Çünkü, apartmanda Özgür ve Seda’dan başka kimse yaşamıyordu. Cinayet gecesi Seda’ya

kimsenin gelmediğini öğrenince bu esrarengiz kadının Özgür'e geldiğinden emin oldum. Üstelik, kadının tarifi Berna'ya çok uyuyordu. Sonra, o mektubun üzerindeki yazı Berna'nındı."

"Nasıl anladın?"

"Kitapçıdayken Berna, bir müşterinin kitap siparişlerini not almıştı. O el yazısını tanımamaya olanak yoktu. Böylece, o mektuplardaki notu Berna'nın yazdığını anladım. Sonra, ufak bir araştırma yaptım. Ankara emniyetiyle temasa geçerek Berna hakkında bilgi topladım. Boşanma nedenini öğrendim. Şişeyi kırıp kocasının gözüne saplamış. Bir süre içerde yatmış."

"İkinci mektupta niye kitabın adını ve yayınevini yazmış?"

"Arınç'ın biran önce yakalanması için o notu yazdı. Önceden planladığı bir şey değildi. Bence, sonradan böyle bir şey yapmak aklına geldi. Böylece, Arınç'a ulaşacağımızı tahmin ediyordu. Ama, tahmin edemediği şey, yazı karakterinin kendisini ele vermesiydi. Yanımda müşterinin kitabını not alınca kendini ele verdi."

*

Arınç'ın gözlerindeki mutsuzluk ve korkuya bir de şaşkınlık eklenmişti. "Neden abla?" dedi. "Neden yaptın?"

"Bana abla deme, geri zekalı" diye hırladı Berna.

"Niye bana böyle davranıyorsun?"

"Çünkü, varlığından iğreniyorum. Senden de, babam olacak o heriften de, hepinizden nefret ediyorum."

"Babam öldü, onun hakkında bu şekilde konuşama!"

"Konuşurum."

"Niye öldürdün o insanları?" diye bağırdı Arınç. Belki de ablasına ilk defa kafa tutuyordu. Acaba, ablasının ellerinin kelepçeli olmasının etkisi var mıydı bu davranışında?

“Para için yaptım salak! Başka ne için yapacağım! Cinayetler senin üzerine kalacak, sen hapiste çürürken paranın idaresi bana geçecekti. İlk iş olarak da, o siktiğimin kitapçısını kapatacaktım. Belki, kitapları bile yakardım. Böylelikle, senden, o boktan kitapçıdan ve o bunak müşterilerden sonsuza kadar kurtulacaktım. Paranın kontrolü bende olacaktı.”

Gözlerinde haince parıltılar belirdi. “Cinayet sahnelerini daha sade işkence metotlarıyla yazsaydın ya, salak! Mektuptaki sahnelerin aynısını uygulayacağım diye canıma okundu. Kerpetenle et koparmak kolay mı sanıyorsun? Bu işler masada oturup yazmaya benzemiyor büyük yazar! Hele o karıyı testereyle keserken neler çektiğimi bir ben bilirim. Allahtan bıçak aklıma geldi de, saplayıp karının domuz gibi anırmasını kestim!”

Serdar, “Verilmiş sadakan varmış abi!” dedi. “Büyük geçmiş olsun. Ucuz atlatmışsın!”

“Sayende.”

Çünkü biz iyi bir ekiptik.

BİTTİ

* * *

► Çağatay Yaşmut

Çağatay Yaşmut, İstanbul Üniversitesi, Ekonometri bölümünden mezun oldu. Daha sonra Maltepe Üniversitesi, Felsefe bölümünde yüksek lisansını tamamladı. 2008 yılında Beyoğlu’nun arka sokaklarını anlattığı Beyoğlu Çıkmazı romanıyla yarattığı Başkomiser Galip tiplemesini, Şarkılar Susunca (2009), Beni Yavaş Öldür(2010), Kadıköy Cinayetleri (2012) ve Doktor Ceyda’yı Kim Öldürdü?(2017) romanlarıyla devam ettirdi. Kadıköy Cinayetleri 2012 yılında Altın Sayfa Polisiye Roman Ödülü’nü kazandı. Çağatay Yaşmut 1968 doğumludur. Detektif proza